

[Niciasen.]

forud for sidste Lagtingsvalg, og der var, som sagt, i 1935 Flertal i Lagtinget for et Forslag, hvorefter baade Færøsk og Dansk skulde være Undervisningssprog. Nu fremhævede den højtærede Statsminister — og selvfølgelig maa der lægges Vægt derpaa —, at saavel Amtmanden over Færøerne som Provsten og, saa vidt jeg erindrere, tillige Biskoppen var gaaet med til det Forslag, der er Grundlag for Anordningen af 12. December i Fjor. Det maa der selvfølgelig lægges Vægt paa, og hvis Amtmanden og de andre Myndigheder ikke i 1935 har været med til at give det da vedtagne Forslag en anbefaling, saa har det selvfølgelig været stillet svagere end det Forslag, som nu er gennemført.

Færøernes Forbindelse med Danmark har den største kulturelle Betydning for den færøske Befolkning, og man kan uden at sige for meget hævde, at det skyldes denne Forbindelse, at vi endnu har bevaret færøsk Sprog og Nationalitet. Vore Frænder paa Shetlandsøerne, der tidligere talte samme Sprog som vi, taler og forstaaer nu kun Engelsk, og det gamle norrøne Sprog er nu kun repræsenteret der ved de nordiske Stednavne, hvis Betydning færøske Skolebørn forstaaer, men shetlandske ikke. Man faar paa Shetland et godt Indtryk af, hvorledes et Sprog dør. Da det færøske Samfund er saa lille, kun 26 000 Sjæle, kan man selvfølgelig ikke nøjes med det færøske Sprog alene, og det er derfor af overordentlig stor Betydning, at Befolkningen faar det bedst mulige Kendskab til Dansk, saaledes som den højtærede Statsminister fremhævede det i Slutningen af sin Tale, hvorved der bl. a. aabnes Adgang til en stor og righoldig Litteratur. Naar Færingerne lærer Dansk, er det først og fremmest for deres egen Skyld. For Danmark og dansk Sprog kan det for saa vidt være lige meget, hvad enten Færingerne lærer Dansk eller ikke. Al Tale om dansk Sprogtvang paa Færøerne har derfor ikke noget med Virkeligheden at gøre. Hvad i øvrigt angaar selve det gamle færøske Sprog, har man efter min Mening her i Danmark kun Grund til at være stolt over og glæde sig over, at dette gamle Sprog har holdt sig paa Færøerne i Hundreder af Aar. Der er, som sagt, fra dansk Side ydet overordentlig betydelig, saavel videnskabelig som økonomisk Støtte, til det færøske Sprogs Udvikling. At alle Færinger elsker det færøske Sprog som vort Modersmaal, er det vel overflødigt at tilføje.

Som nogle af de mest betydningsfulde færøske Sager, der bør løses i den nærmeste Fremtid, skal jeg tillade mig at nævne følgende, idet jeg hermed gaar over til det andet Afsnit af min Tale.

Den færøske Fiskerflaade er, som fremhævet af den ærede Ordfører for Forespørgerne (Hendriksen), gammel og bestaar for en stor Del af meget gamle Skibe, der endnu deltager i Fiskeriet paa de langt borte liggende Fiskefelter ved Island, Grønland, Svalbard, Bjørnøen o. s. v. Af de ca. 160 færøske Skibe er 110 over 50 Aar gamle. Det vil saaledes være indlysende, at en Fornyelse af den færøske Fiskerflaade er en bydende Nødvendighed. Men dette Spørgsmaal bliver jo ogsaa behandlet i den af Statsministeren nedsatte færøske Erhvervskommission, og der vil utvivlsomt fra Kommissionen, som ventes at kunne afslutte sit Arbejde i Maj Maaned, fremkomme Forslag i denne Sag. Det nuværende færøske Haandlinefiskeri er primitivt og forældet og giver ikke Fiskerne et økonomisk Udbytte, der blot nogenlunde svarer til det ydede Arbejde. En Overgang til nye Fiskemetoder — Trawl, Snurrevod, Sildefangst o. s. v. — vil derfor være nødvendig, men da det færøske Samfund ikke raader over større Kapital, kan en saadan Overgang ikke gennemføres uden offentlig Støtte, Laan eller Tilskud. Der vil utvivlsomt ogsaa være Betingelser for Oparbejdelse af en betydelig Eksport af fersk Fisk, men en nødvendig Forudsætning herfor er selvfølgelig, at der haves den nødvendige Kvota i England og Tyskland. Færøerne har haft en aarlig Kvota paa 450 Tons i England, men har i de sidste to Aar faaet tildelt en Ekstrakvota paa 300 Tons, saa at den samlede aarlige Kvota har været 750 Tons. Der haves ingen Kvota for Import af Fisk fra Færøerne til Tyskland. Spanien var tidligere praktisk talt det eneste Marked for den færøske Klipfisk, og denne Eksport har derfor siden Udbrudet af den spanske Borgerkrig været ude for de største Vanskeligheder, saaledes som jeg tidligere har haft Lejlighed til at omtale nærmere i dette høje Ting. I Portugal er Priserne som Regel saa lave, at de ikke dækker Produktionsudgifterne ved den dyre haandlinefangede færøske Fisk. I Italien og Grækenland forbruges praktisk talt kun Saltfisk, hvilket national-økonomisk set er yderst uheldigt for Færøerne, idet Arbejdet ved Tilvirkningen af Saltfisk til Klipfisk har været af meget stor økonomisk Betydning for den færøske Befolkning. Man regner med, at det har